

men hos Landmænd, og det er klart, at hele denne Virksomhed vedrører i høj Grad ikke alene Bryggerierne, men ogsaa Landbruget, hvad den højtærede Minister har indrømmet, for saa vidt som han har indsat en Landmand i Nævnet, men det vedrører ogsaa forskellige Handelsinteresser og Industriinteresser, f. Eks. Maltgærorier og lignende. Derfor fastholder jeg min Mening, at den højtærede Minister har sammensat dette Nævn paa meget ensidig Maade.

Med Hensyn til Ernæringsraadet tror jeg dog, den højtærede Minister i Dag var tilbøjelig til at indrømme mig, at jeg ikke havde angrebet dets Virksomhed, men han mente, at jeg ikke havde Ret i det, jeg sagde, nemlig at det var en betydelig Fejl af Ministeren, at han ikke, naar det drejede sig om Indsættelsen af et saa stort administrativt Apparat, der var saa omfattende og kostbart, ikke havde begæret en Bevilling dertil og havde givet Rigsdagen Oplysninger i Tide, saa at ikke dette store Ernæringsraad skulde falde ned i vor Turban paa en saa uventet Maade, som det skete. I sin Imødegaaelse af det, jeg havde sagt, var den højtærede Minister meget uheldig, for det lykkedes ham ikke i mindste Maade at undskylde den Fejl, han her har gjort sig skyldig i. Netop naar Raadets Virksomhed er af saa stor Vigtighed, som den er, netop naar Befolkningens Tillid, som af det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) fremhævet, burde samle sig om dette Raad, skulde den højtærede Minister være gaaet mere korrekt frem og med større Omtanke, saa at man ikke pludselig saa det dukke frem, uden at der stod noget om det i Loven, og uden at man i Finansudvalget havde erfaret noget derom, kort sagt fuldstændig uventet, saa jeg er vis paa, at selv alle Rigsdagsmænd er blevet forbavsede over dets pludselige Tilsynskomst. Hvad havde været rimeligere, end at den højtærede Minister, naar han var blevet klar over, at han vilde danne dette store nye, administrative Apparat, havde meddelt Rigsdagens Finansudvalg det og havde søgt en kalkulatorisk Bevilling dertil? Den højtærede Minister siger, at Bevillingen kunde ikke sættes paa Finansloven, derved blev den mellemliggende Tid ikke dækket. Nej, men der er noget, der hedder forventet Tillægsbevilling, og de højtærede Ministre kender udmærket godt Vejen til Finansudvalget. Hver Gang de vil foretage et saadant administrativt Skridt, gaar de til Finansudvalget og faar dettes og derved Partiernes Samtykke til at tage det vedkommende Beløb paa forventet Tillægsbevilling.

ling. Det var det, den højtærede Minister skulde have gjort, for saa var der ogsaa blevet Lejlighed til at faa Rigsdagens Godkendelse af Nævnet og dets Sammensætning.

Den højtærede Minister var ogsaa meget uheldig med at imødegaa mine Bemærkninger med Hensyn til Kornordningen, for den højtærede Minister kan ikke komme bort fra — det er en Kendsgerning —, at han har skiftet Signaler paa dette Omraade. Som det under denne Forhandling atter og atter er slaaet fast, var Kærnen i den langvarige Strid visse store Grundprincipper. For det første angik Striden Forholdet mellem Foderkornets og Brødkornets Pris, for at Staten ved at fastsætte et forstandigt Forhold derimellem — det Forhold, som nu er blevet etableret — kunde fremkalde Brødkorn, og dernæst angik Striden det store Spørgsmaal om, hvorvidt de betydelige Ofre, som krævedes af Landbruget, var Ofre, der burde falde paa Landbruget alene eller burde refunderes det af Statskassen, saa at de blev baaret af alle efter deres Skatteevne. Og den Fejl, der da blev begaaet, har, som jeg fremhævede, givet sig praktiske Udslag af meget uheldig Art ved en betydelig Indskrænkning af Rugarealerne. Medens Rugarealet i 1912 var 246,000 ha, var det i 1915: 211,000 ha og i 1916: 194,000 ha. Det er Tal, som siger noget, og som vidner om beklagelige Følger af det Fejlgreb, der er begaaet. Thi at denne Indskrænkning skulde være uafhængig af Ministerens Fremfærd overfor Rugdyrkerne, faar han ikke Landmændenes Tilslutning til. Den højtærede Minister vil sige, at det, han har holdt paa, og det, som var det ene saliggørende, var den Pris, som er nødvendig for Producenternes Skyld, den nødvendige Produktionspris. Men denne Pris kan den højtærede Minister ikke skønne over, det er et Skøn, der, baade naar den højtærede Minister foretager det, og naar andre foretager det, med Nødvendighed maa blive usikkert. Det, som Striden drejede sig om, var de to Grundsætninger, som jeg har nævnt, og som Venstre i lang Tid har kæmpet for, det, som den højtærede Minister nu endelig er slaaet ind paa.

Saa forargedes den højtærede Minister over, at jeg havde sagt, at ved de forestaaende Valg vilde Kampen ikke staa mellem to Systemer. Den højtærede Minister citerede mig ikke udførligt. Det, jeg sagde, er nemlig ubestrideligt. Jeg sagde: „Der har ikke fra nogen Side været givet Anledning til at tro, at hvis de to Partier, der nu har Flertal her i Tinget, maa gaa ud af